

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

FLORIN
CODLEANU

TĂCEREA
LACRIMILOR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

CUVÂNT ÎNAINTE	· 5
VREAU SĂ MĂ LAȘI	· 9
DUPĂ MINE	· 11
CEA MAI DULCE	· 13
ÎN VERS	· 14
MĂ CHEAMĂ VÂNTUL	· 15
SUFĂR FRUMOS	· 17
FĂRĂ TINE	· 18
TE-AM AȘTEPTAT	· 20
DULCE AMĂRUI	· 22
ÎN MIROS DE IARNĂ	· 24
DIANA	· 25
DE MÂNĂ CU LUNA	· 27
DE CE MI-E DOR?	· 28
DE CÂTE ORI	· 29
SIMȚIRE	· 31
TE CAUT	· 32
CA DOI COPII BĂTRÂNI	· 34
DESPRE MINE	· 36
TOAMNĂ DUPĂ TOAMNĂ	· 37
CĂLDURA TA E VIE	· 39
MAI SENIN	· 41
ADĂPOST ÎN SUFLET	· 43
ÎN SURĂS DE SOARE	· 45
LASĂ-MĂ SĂ PLÂNG...	· 46
NĂLUCA	· 47
VREAU SĂ MĂ LAȘI	· 50
ATÂT DE DOR	· 52
AM AȘTEPTAT	· 53
AMALGAM	· 54

MĂȘTI	56
ATÂTA TOAMNĂ	57
AUD	58
BOLNAV DE TOAMNĂ	59
CÂND VOI PLECA	61
GÂNDURI	63
DE VORBĂ CU TOAMNA	64
DORINȚA	66
DECLARAȚIE	67
DULCE SUSUR, DULCE DOR	69
EMOȚIE	70
HERUVIM	71
ERAI AȘA...	72
ILUZII	74
IUBIREA	75
ÎMI AȘTEPT ZĂPADA	76
ÎN NOAPTE	77
NOI	79
ÎN NOAPTE	81
ÎN SUFLET	82
ÎNTRE VIS ȘI VISARE	84
ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT	85
MĂ GÂNDESC LA MAI MULT	87
NOSTALGIE	89
MĂ TEM	91
MUGURI DE IARNĂ	92
NOAPTE ALBĂ	94
NU POT ZBURA	95
PREA FRUMOASĂ	96
DĂRUIEȘTE-MI CLIPE	97
PRIMA NOAPTE DE TOAMNĂ	98
SĂ MĂ AȘTEPȚI	100

SĂ POT VEDEA	102
SĂ-MI FII TU	103
AI LUAT CU TINE VÂNTUL	104
SINGURA STEA	105
SONET XXXI	106
SONET XXXIV	107
ȘI TOT MAI VREAU	109
TÂRZIU	110
O LUME COLORATĂ	111
TRECUT DE TOAMNĂ	112
ULTIMA MUZĂ	114
TIMPUL	115
UN OM PRINTRE OAMENI	116
ATÂTEA SECUNDE	117

VREAU SĂ MĂ LAȘI

Vreau să mă lași în seara asta
Să-ți mângâi părul despletit,
Căci pentru tine vine iarna,
Iar pentru mine dor cumplit.

Vreau să mă lași zdrobit de clipe
Sub valsul fulgilor de nea,
Unde povestea ne surprinde
Născând iubirea mea și-a ta.

Vreau să mă lași să fiu nostalgic
Omătul, singur să-l îndur,
În zare cerul e dramatic,
Iar albul părului e sur.

Vreau să mă lași să-mi vindec rana
În anotimpul nostru drag;
Când ceaiul aburește cana
Să treci, iubito, peste prag.

Vreau să mă lași, apoi uitării
Eu singur să rămân pe veci,
Din calea neagră-a întristării
Prea buna mea aș vrea să pleci.

Cu gândul c-am iubit o stea;

Un înger părăsind amorul

Și mult prăpăd în viața mea.

Sub tăcerea de lacrimi pierdute
Regăsesc cel din urmă popas,
Când priveam, către stelele mute
În abisul de neguri, un ceas.

Nu știam cui să cer o minune,
Nici că tu ești o stea din văzduh,
Sau că-n noaptea de dor și cărbune
Spre dezastrul de visuri mă duc.

Mă ridic din noianul himeric
Și mă-ntreb câte ierni mi-au rămas?
Până când voi atinge dorința
Cea mai sfântă și fără de glas.

Voi pluti neștiindu-mi deriva
Ca un biet pescăruș obosit;
Tu, iubito, rămâi cu gândirea
Că un înger cândva te-a iubit.

Într-un lan de culori și mireasmă
Printre maci, temător, să mă vezi,
O nălucă, un amurg, o fantasmă
În surâsul făcliilor verzi.

Lasă vântul să-ți mângâie chipul
Eu voi fi adierea dintâi,
O petală adusă de timpul
Când zâmbeai printre lacrimi căprui.

Cea mai dulce sărutare, de la tine o primesc!
Ești frumoasă ca o floare, dintr-un Rai dumnezeiesc;
Pleoapele două petale, ochii nu pot să-i descriu
Însă știu că toată viața, lângă tine vrei să fiu!

Cele mai frumoase clipe, n-am cuvinte să le spun
Vor rămâne într-un suflet, de poet, dar... le adun;
Râd și plâng așa de-a valma, acum știu de ce trăiesc...
Să te simt aici aproape, să te am, să te iubesc.

Atât munților statornici, le vorbesc cu drag de tine,
Cum și codrilor le-aș spune, că ești vis, că ești minune;
Râd și tac și-mi mușc din buze, somnul doar cu tine-i somn,
Am dormi pe pat de frunze, nu ești doamnă, nu sunt domn.

Au curs din noi izvoare cristaline
Zburdalnice prin roua de argint,
Și astăzi curg mai multe despre tine
Cu același curs domol spre amurgit.

Te readuc în vers, din vremi apuse
Cămăși de foc pe mine se aprind
Când îți găsesc în cuget mângâiere,
Iar cu sfială-n brațe te cuprind.

Rămâi doar tu, cumplita mea ispită!
Aici în vers, în gând și în tăcere,
Rămâi doar tu „frumoasa Afrodita”
Un sanctuar cu multă mângâiere.

M-au otrăvit absențele de moarte
Când liliaci în floare au murit
Și tot murind, am renăscut aparte
Când liliaci din nou au înflorit.

Îmi vărs în vers tumultul de aseară
Acum, mă văd ajuns în zori de zi,
Cu pleoapele greoaie-a mia oară
Trecând abstract prin grele insomnii.

Mă cheamă vântul mai adânc spre tine
Ca pe o frunză, toamna, nicăieri...
Zănatice priviri adorm străine
Într-un amurg al clipelor de ieri.

Căderea mea în gol desparte norii
Mai clandestin spre cerul tău privesc,
Ești ca o stea care sărută zorii
Întrebă-mă... de pot să te iubesc.

Bucați din mine par să se desprindă
Oglinzilor le dau răgaz cumplit,
La pieptul lor mârșav să mă cuprindă
Când nu îți caut părul despletit.

Sărută-mă și taci pe fruntea-mi calmă
Cea obosită în zbuciumul trecut,
Eu te sărut pe lacrimi și în palmă
Sărută-mă cu-al inimii sărut.

Neașteptate flori îmi cresc la tâmple,
Dar numai tu ești vrednică să vezi
Iubirea care vrea să se întâmple
Ca soarele prin holde și livezi.

Mă cheamă vântul singur din neant
Ca pe o frunză galbenă, bolnavă,
Sub pașii tăi încremeniți să cad,
Dar mângâiat de talpa ta suavă.

Sufăr frumos, o suferință care îmi amortește simțurile când tu, iubita mea eternă, rămâi tot în groaza depărtării care mă înspăimântă. Nu cred că pot transforma o altă femeie vreodată în muza cu ochii de foc și buzele dulci precum mierea. Fără mari așteptări, iată că îți scriu din nou cu o mare ușurință, imaginându-mi că ești în aceeași încăpere cu mine și te privesc cum dormi. E miezul nopții sau nu... este trecut bine, de fapt, nici nu îmi dau seama cum se scurg atâtea ore scriind despre tine. Sunt clipe unice pe care le trăiesc, clipe efemere care vor dispărea odată cu risipirea nopții, a nopților în care te-am scris cu o sinceră și curată plăcere. Sunt doar eu și cu mine în adâncul acestui sentiment pur, apari și tu... dar în diferite forme bănuind prin camera pustie pe care am înțeles-o tot mai bine.

Am învățat să te iubesc, deși nici nu te-am atins, am învățat să te scriu doar din pură dorință care îmi macină gândurile precum o moară, am învățat să te pictez, deși nu ți-am văzut vreodată chipul blând ori surâsul tău de floare angelică, care dă un rost etern primăverii eterne. În fiecare zi găsesc motiv să cred că îmi vei umple inima cu bucuria pe care o am pe jumătate acum când îți scriu aceste sincere rânduri. Dar știi că nimic nu este întâmplător și într-un târziu întârziat vei apărea din neant și îmi vei rămâne lipită pe inimă precum un tatuaj pe piele.

Să nu te schimbi, este o zicală foarte adevărată și așa am să fac și eu, voi rămâne același om mereu.

Mereu voi scrie și voi spera că îmi vei fi cel mai curat sentiment pe care omul îl poate avea. IUBIREA.

Mi-am însetat gura cu tine,
Iar trupul mi l-am flămâzît
Crezând că vii când noaptea vine,
Dar gândul nu mi-ai auzit.

Aud doar pași străini, de gheață,
Cum rătăcesc tăcuți și goi,
Cum poezia prinde viață,
În noaptea lungă fără noi.

În mine cresc păduri de aripi
Și sunt pustiu, nevinovat;
Îmi plâng și fluturii de milă,
Când mă găsesc în lung oftat.

De tine nu mă pot desprinde,
Iubita mea cu ochi sticloși,
Un dor etern se tot aprinde,
De-a lungul anilor frumoși.

Te tot adulmec în surdină,
Ca pe o floare din ghiveci,
Ai prins în mine rădăcină,
Iar muză ai să-mi fii pe veci.

Înstrăinându-mă de tot,
Între ciocan și nicovală
Dorița asta o suport.

Iluziile mă pândesc,
Când te culeg din praf de stele
Oh... cât aş vrea să deslușesc,
Cărarea gândurilor tale,

La țărmul norilor vin valuri,
În ciuda vântului pierdut,
Noi parcă suntem două maluri,
Tu ești un cânt, eu... surdomut.

Iubesc ce tu iubești mai tare
Și toamna lină o iubesc,
Iubesc și chipul tău de floare,
Iubesc să știu că te iubesc.